

NA PLNÝ PLYN

AUTORKA BESTSELLEROVÉ SÉRIE MILIARDÁŘI Z DREAMLANDU

LAUREN ASHER

PŘELOŽIL JAN DAVID

Copyright © 2020. THROTTLED by Lauren Asher

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan David, 2025

Cover © Books and Moods, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6641-3 (pdf)

NA PLNÝ PLYN

LAUREN ASHER

přeložil Jan David

*Mami, děkuji ti za všechno. Až si tuhle knihu přečteš,
budeš mě nejspíš chtít vykoupat ve svěcené vodě.*

Playlist

Drake – „God’s Plan“
Kacey Musgraves – „High Horse“
Kendrick Lamar – „HUMBLE.“
Taylor Swift – „I Think He Knows“
Ed Sheeran a Travis Scott – „Antisocial“
Emily Weisband – „Mixed Emotions“
Maroon 5 – „Animals“
Enrique Iglesias – „Bailando“
Ava Max – „Torn“
Justin Bieber ft. J. Balvin – „Sorry (Latino Remix)“
Camila Cabello – „Never Be the Same“
Zayn ft. Sia – „Dusk Till Dawn“
Bruno Mars – „Locked Out of Heaven“
Marshmello – „Proud“
Rita Ora – „Anywhere“
Thomas Rhett – „Die a Happy Man“

PROLOG

Velká cena Abú Dhabí

Noah

PŘED DVĚMA LETY

Zhluboka se nadechnu vzduchu vonícího po pneumatikách a výfukových plynech a sklopím hledí své helmy. Rukama v rukavicích sevřu volant svého závodního vozu formule 1 stále Bandini, prsty roztřesené od vibrací motoru, a ve sluchátku poslouchám instrukce týmového inženýra. Fanoušci Velké ceny Abú Dhabí hoří nedočkavostí, zatímco mi v depu sundávají ohřívače z pneumatik. Ve včerejší kvalifikaci jsem zajel první místo, takže když to nepodělám, titul mistra světa bude můj.

V letošní sezóně mi šlape na paty Santiago Alatorre, mladý pilot, který začal jezdit formuli 1 teprve loni. Celý rok se přetahujeme o titul.

Kdykoli ho porazím a zajistím si body do mistrovství, příště mi to vrátí. Dnešní závod tím proměnil v rozhodující bitvu.

Hlavně zachovat chladnou hlavu.

Koukám na měsíc a čekám, až se všechny vozy dostaví na start. Trvá to pár minut. Jedno po druhém se nade mnou rozsvěcí červená světla a odráží se od nablýskané červené kapoty.

Pět. Čtyři. Tři. Dva. Jedna.

Fanoušci tiše vyčkávají, já se zhluboka nadechnu, aby se mi zklidnil tep.

Světla zhasnou a odstartují velkou cenu. Dupnu na plyn, auto nabere rychlost a už vjíždí do první zatáčky. Za sebou slyším kvílení pneumatik ostatních vozů. Nedívám se po nich. Soustředím se jen sám na sebe.

„Noahu, za tebou je Liam Zander a hned za ním Jax Kingston a Santiago Alatorre. Udržuj tempo a bacha na zatáčky,“ ozývá se v mé helmě z rádia hlas šéfa týmu. Poslechnu ho, hájím svou pozici a dávám si pozor, aby mě v zatáčkách někdo zbytečně nepředjel. Hukot motoru mě naplňuje opojným pocitem a další rovinkou se ženu rychlostí přes tři sta kilometrů v hodině. Fanoušci řvou nadšením, když kolem nich projíždím. Přibrzdím sotva pár vteřin před další zatáčkou. Měkké gummy skřípou o asfalt. Rajská hudba pro mé uši.

Prvních pár kol všechno šlape, jak má. Tělem se mi rozlije adrenalin, když se vedle mě v jedné zatáčce objeví Liamův vůz. Jeho ocelově šedá barva se leskne v uměleém osvětlení. Jeho motor zaburácí. Odhodlám se k riskantnímu kousku a šlápnu na brzdu o pár vteřin později, než je v zatáčce radno. Sklolaminát se roztřeše, kola na pravé straně se zvednou do vzduchu a dopadnou zpátky na zem. Liam se o další atak už nepokouší a raději se stáhne.

V rádiu se ozve hlas technického inženýra: „To byl nebezpečnej manévr. Zklidni se. Máš ještě dvaapadesát kol. Není důvod machrovat.“

Pobaveně se uchechtnu. Po úmorné sezóně, kdy jsem se snažil být lepší než Liam, Santiago a Jax, mě od světového titulu dělí jediná velká cena.

Naštěstí jsme s kolegy jako tým nasbírali dost bodů na to, abychom pro Bandini zajistili titul v Poháru konstruktérů, ale nebudu spokojený, pokud v téhle sezóně nevyhrajou obojí.

„Santiago se v poslední zatáčce dostal před Liama. Ne-
podceňuj ho. Chce vyhrát.“ Z rádia vyjde několik dalších
slov.

My o vlku... a v mém bočním zrcátku se vynoří Santia-
gův tmavomodrý vůz. Zavrtím hlavou a řítím se do další
zatáčky. Chová se jako začátečník, co se příliš předvádí
a snaží se nahnat body pro sebe i svůj tým. Na nováčka
jezdí slušně, ale taky dost bezhlavě. Ukázal to už několi-
krát a radši si ho budu držet za zády.

Nechce tomu rozumět a nalepí se na můj zadní blatník
právě před několika ostrými šikanami. Srdce mi buší jako
o závod. Rukama svírám volant a několikrát se nadechnu.
Nádech, výdech – jako ty nesmysly z jógy. Do zatáčky na-
jedu jako první. Nedívám se napravo ani nalevo, vnímám
jen šedivou šmouhu dráhy před sebou.

Na další rovince mě Santiago dojede. Je tak blízko, že
se téměř dotýkáme koly. Motory řvou a jedeme na plný
plyn. Do další zatáčky najedu první, ale místo toho, aby
Santiago zpomalil, naopak ještě zrychlí.

Kretén zasranej.

Celá situace se odehraje jako ve zpomaleném filmu,
záběr po záběru, a já jen bezmocně přihlížím. Šéf týmu
mi huláká do ucha, ať se stáhnou, ale skřípění kovu mi
připomene, že je pozdě.

Santiago se o mě otře v rychlosti asi tří set kilometrů
za hodinu a následuje katastrofální srážka, z níž se jen
tak nedostanu. Zakleju, kola mého bandini se vznesou
do vzduchu, pak celé auto, a nakonec dopadnu zpátky
na zem.

Auto se dvakrát převrátí a setrvačností pokračuje
v pohybu. Kolem hlavy mi létají jiskry a beton mám má-
lem na dosah ruky. Díky za ochrannej rám. Pronikavý
zvuk skřípějící oceli mi rve uši. Pak se auto zastaví. Z plic

mi vychází přerývaný dech a snaží se prodrat staženým hrdlem.

„Noahu, jsi v pořádku? Nejsi zraněný? Pomoc už je na cestě.“

„Nic mi není. Ten malej zatracenej sráč do mě najel jako na nějaký zkurvený pouťový atrakci.“ Cloumá mnou vztek nad Santiagovou lehkovážností. Dám mu nakládačku, jen co po závodě vejde do odpočívárny. Smážnu mu z ksichtu ten klukovskej úsměv.

S vidinou titulu se můžu rozloučit. Kvůli Santiagovi a jeho idiotskému nápadu udělat takovou hovadinu, jen aby nahnal pár vteřin. Bylo to od něj pořádně bezohledný. Zatemní se mi v hlavě, adrenalin přestává účinkovat a tělo se poddává bolesti.

„Naser si, Santiago. Užij si titul mistra světa Formule 1, protože bude tvůj poslední.“ Je mi fuk, že mě všichni slyší přes týmové rádio. Ať se Santiago klidně chová jako namachrovanej sráč – já se vrátím. Ten zmetek začal souboj, který nemůže vyhrát.

Zrak se mi zamlží černými skvrnami. Poloha hlavou dolů po dvojitém nárazu nedělá mému tělu dobře. Nemůžu se pohnout, a tak jen odevzdaně čekám. Zatímco se bezpečáci pokouší obrátit auto na levý bok, užírám se vztekem a frustrovaně buším rukama do volantu v rytmu svého srdce.

Za chvíli jsou u mě zdravotníci a zkoumají, jestli nejsem zraněný. Vřčím na ně, ale nevěnují tomu pozornost. Nekonečně dlouho do mě všelijak štouchají a strkají, a na konec dospějí k závěru, že mi nic není a tudíž nemají co ošetřovat – tedy kromě pochroumaného ega a krevního tlaku vysokého tak, že mi málem trhá žíly.

Když mě později odvezou k ubikacím našeho týmu, prosvištím kolem chlapů z depa, abych se vyhnul jejich fórkům a poklepávání na rameno doprovázenému

ujištěním, že všechno bude dobré. Nechci poslouchat, jak mi všichni říkají, že mistrovství vyhrají příští rok.

Vyjdou po schodech do svého apartmá a připravuju se na to, co mě čeká uvnitř. Plíce mi div neshoří, když se zhluboka nadechnu. Ještě několikrát to zopakuju, nádech a výdech, až se konečně uklidním.

Otevřu dveře a stanu tváří v tvář dvojici návštěvníků, na které právě teď a ani v horizontu několika let vůbec nemám náladu. Po apartmánu rázuje můj táta, jehož široká ramena opanují celý prostor a hrud' se mu zvedá a zase klesá do rytmu chůze. Tmavé vlasy má rozčuchané a dívá se na mě svýma tmavomodrýma očima, na rozdíl od drahé máti, která sedí na šedivé pohovce a prohlíží si nehty. Blondáté vlasy má dokonale načesané a opírá se o polštáře jako modelka ve výslužbě. Uhnala mého otce, slavného pilota F1, a zplodila s ním dítě. Vsadila všechno na jednu kartu a vyhrála genetický jackpot – její syn se úspěchy vyrovná muži, kterého si vzala.

Rodinka snů, co? Rodinka s pohnutou historií zapomenutých narozenin, neoslavených svátků a prázdných míst na tribunách většiny závodů formule 1. Na tuhle velkou cenu přijeli jen proto, že si ji chtěl táta připomenout a máma se chtěla pochlubit kamarádkám, jak je to skvělé být matkou šampiona. Ani jeden nepřijel kvůli mně.

„Co to ksakru bylo?“ Tátův hlas mi prořízne kůži jako nůž. Zavrtá se do mě svýma pichlavýma očima a hledá moje slabé místo. Věčně nakvašený výraz ještě zvýrazňují vrásky kolem očí. Naneštěstí pro mě vypadám úplně stejně. Tmavé zvlněné vlasy, oči barvy Karibského moře, stejně vysoká postava.

Poklepu si dlaní na kombinézu. „Mě se neptej. Někdo mi řekl, že jezdím pro špičkověj tým F1, ale asi jsem mu neměl věřit.“

„Mně zase někdo řekl, že jsi měl být letos mistrem světa, ale asi jsem mu neměl věřit,“ odsekne táta.

A je to tu zas. Ve světě F1 je můj táta možná legenda, ale pro mě je to had z nejtemnějšího pekla. Seslal ho sám ďábel. Jedovatej chlap, co mi pořád jenom nadává, financuje mou kariéru, a kdykoli k tomu dostane příležitost, setře mě, že jsem k ničemu. Nikdy si to neodpustí. Před ostatními se ale chová jako milující táta, který mě podporuje v závodnické kariéře – finančně i emočně. Zasloužil by si vyhrát Oscara za největšího blba ve vedlejší roli.

Vzdorovitě na něj pohlédnu. „Bojíš se, že ohrozím tvé tři tituly? Myslel jsem, že budeš rád, když zůstanu ve tvém stínu ve věčné snaze dohnat *legendárního* Nicholase Sladea.“

Sevě pěstmi mou kombinézu a jeho oči nedokážou skrýt vztek, který v něm bublá. Řekl bych, že se rozhoduje, jestli mě praštit, nebo se se mnou utkat slovně.

Zvednu oči v sloup a snažím se vypadat lhostejně, ačkoli mi srdce prudce buší. „Tvoje předvídatelnost mě začíná nudit. Co teď uděláš? Zmlátíš mě, abych si připomněl, jakej seš kokot?“ řeknu, aniž by mi zakolísal hlas.

S tátou máme přinejmenším bouřlivou historii. První tři roky mého života byly legrace, ale když jsem začal s motokárami, bylo po všem. Ty nejhezčí chvíle, které lze zažít, léta dětství, byly najednou ty tam. Tentam byl táta, co mě brával do parku zajezdit si na kole a házel si se mnou míčem. S každým rokem to s ním bylo horší a horší, zatímco já jsem se snažil ho potěšit a dělal všechno pro to, abych byl lepší jezdec než ostatní. Motokáry vystřídal formule a já dál usiloval o to, aby mě měl rád, snažil se získat si jeho uznání a obětoval tomu své dětství. Udělal bych cokoli, co by ho přimělo změnit své výchovné praktiky. Fanoušci netuší, čím vším jsem si musel projít,

abych na tátu zapůsobil, nevědí, jak mě vždycky zřezal, když jsem náhodou nevyhrál.

Od facek přešel k ránám a pak, když už jsem byl stejně vysoký jako on, mě lynčoval alespoň slovně. Připravil mě o mé dětství, vymlátil ze mě všechno lidské a přinutil mě být jako on. Když vám někdo dělá ze života peklo, musíte se začít chovat stejně, pokud chcete přežít.

Hledím tátovi do očí. Do očí netvora, který mě stvořil. Dosáhl svého. Jsem jako on, akorát kolem sebe nemám chám pěstí. Jsem břídil, co si kolem sebe vystavěl hradbu vyšší než zsranej Grand Canyon.

Pokukuje po mně a zavrčí skrz zaťaté zuby: „Stálo mě majlant, abych tě dostal tam, kde jsi, a ty to takhle poseřeš. Druhý místo, bravo. Jaký to je, spláchnout rok života do hajzlu? Chtěl bys být lepší než já, ale nemáš na to. Pořád budeš druhej.“

Je vzteky bez sebe, ale s matkou to ani nehne. Sedí a sleduje nás chladnýma, vyhaslýma očima, v nichž se zrcadlí její osobnost. Zbytečná hromada orgánů, která si hraje na matku, když se jí to hodí. Z jejího prázdného pohledu číší nezájem. Skoro bych zapomněl, že umí mluvit, kdyby mi čas od času nezavolala, abych jim zajistil exkluzivní místo na bidýlku a volný vstup do zákulisí.

„Tak to bys měl asi vypadnout. Radši se ke mně nepřibližuj – slyšel jsem, že je nakažlivý bejt lůzr.“ Popadnu ho za ruce a chci ho odstrčit, ale nenechá se. S úšklebkem na rtech se mi dál dívá do očí.

„Věděl jsem, že z tebe nic nebude, už když ses narodil. Takhle daleko ses dostal jen díky mně a mým penězům, protože ten tvůj ubohej zadek by nikdo jinej nesponzoroval. Jen ses naparoval a předstíral, jak jsi drsnej, a přitom jsi v noci brečel do polštáře, že tě maminka nemá ráda a tatínek ti každě tejděna dá na prdel.“

Pokrčím rameny a tvářím se, jako bych vůbec neslyšel, co řekl. Cítím, jak se ve mně vaří krev, a napjatě doufám, že se schyluje k bitce – instinkt, který ve mně vypěstoval právě on.

„To se moc omlouvám, tati. Nechceš si otřít slzy pár stodolarovkama? Musí to být zdrcující zklamání, investovat svůj čas a peníze do někoho, kdo už má na kontě tři mistrovské tituly.“

„Nejde o to, co jsem do tebe investoval. Toho nelituju. Chtěl jsem z tebe vychovat šampiona, ale je z tebe jen fňukal, který se pořád na něco vymlouvá. Skončil jsi druhý, pořádně to oslav. Už to sice je nějaký ten pátek, co jsem závodil, ale pamatuju si, že na stupně vítězů je ten nejlepší výhled z toho nejvyššího.“ Ušklíbne se a pak se ke mně otočí zády.

Šach mat.

KAPITOLA PRVNÍ

Maya

„Maya Alatorre, bakalář v oboru komunikačních studií.“ Mluvčí ohlašuje můj titul v angličtině a španělštině. Rodiče a Santi se na mě usmívají ze svých míst po straně pódia a spolu s rodiči dalších absolventů Universitat de Barcelona mávají vlaječkami. V rukou svírám ten nejdražší kus papíru, jehož hrubý povrch se mi tiskne ke konečkům prstů a připomíná mi, kolik úsilí jsem musela vynaložit, abych si tady dnes mohla převzít diplom.

Usadím se uprostřed moře studentů zahalených do levných polyesterových talárů. Po několika proslovech dáme bokem štrápe na znamení konce univerzitních dní. Po pěti úmorných letech a dvou změnách oboru můžu s potěšením konstatovat, že jsem odpromovala. Ukázalo se, že nejsem stavěná na titul z biologie – omdlela jsem na pitevně, když se můj spolužák zařízl do žaludku selete. Přípravka na práva se v mém případě taky neosvědčila – během první debaty jsem se musela jít vyzvracet do nedařlé popelnice. Vzдалa jsem to, ještě než došlo na otázky. Někdo by tyhle restarty považoval za selhání, podle mě budují charakter. Restarty a taky schopnost nezhroutit se, když se něco podělá.

Musela jsem absolvovat dvě stáže, abych objevila svůj zájem o film a produkci. Najít práci u filmu je mnohem

těžší, než jsem si myslela, takže rozšířím statistiky nezaměstnaných absolventů.

S rodinou se setkám venku, kde nás vítají výhledy na Barcelonu. O kůži, chráněnou jen laciným absolventským oděvem, se mi otře chladný prosincový vzduch. Všichni se seběhneme k sobě ke skupinovému objetí a pak mě ostatní začnou fotit. Dostávám hromadu gratulací a polibků, spolu s podlouhlou obálkou od bratra Santiaga.

„Pro absolventku. To to trvalo.“ Vyšle ke mně úsměv a plácne mě do čepce. Jsme si podobní a přece odlišní, díky bohu. Husté tmavé vlasy ladí s našima světle hnědýma očima, dlouhými řasami a olivovou pletí. Tím taky naše podobnosti končí. Santi zdědil po vzdáleném příbuzném vysokou postavu, zatímco já přestala růst v osmičce. On nosí týdenní strniště a přihlouplý úsměv, já dávám přednost úsměvu rozpustilému, který odráží lesk v mých očích. On sedm dní v týdnu cvičí, já jako každodenní kardio počítám chůzi do schodů na vyučování.

Santimu zazvoní telefon, a tak odejde, aby ho zvedl.

Matka mě nastaví do pózy a udělá několik dalších fotek. V mnohém se jí podobám. Mám její medové oči, menší postavu a vlasy s dostatečně velkými vlnami a objemem na to, abych vypadala dobře i po probuzení.

„Jsme na tebe nesmírně hrdí. Obě naše děti jsou teď po škole a budou dělat ve světě dobrou práci,“ řekne máma a vyblejskne si mě, jak protáčím panenky. Mluví se zvláštním akcentem, za který může to, že se anglicky naučila v práci od hotelových hostů.

Zasténám, když mi na tvář vlepí mlaskavou pusou, po níž zbyde šmouha od rtěnky.

Táta zamumlá něco o tom, že by se mnou měla jednat jako s dospělou ženou. Čerstvě uznaná dospělou se jdu přidat k vyhazování čepců do vzduchu. Podívá se na mě

s úsměvem, který doputuje až do hnědých očí, jejichž koutky jsou pomačkané od vrásek. Má husté vlasy, které můžou směle konkurovat těm Santiagovým, krátký vous a štíhlou postavu. Santi vypadá jako mladší a svalnatější verze našeho táty.

„Kdo chce na věcu?“ nadhodí táta a pohladí si břicho.

Santi se k nám znovu připojí a vypadá bledší než jindy. Přitočí se ke mně a zašeptá mi do ucha: „Předem se omlouvám, ale naštvou se, když to zjistíš od někoho jiného než ode mě.“

Zmateně na něj pohlédnu, protože netuším, za co se omlouvá.

Santi se zhluboka nadechne a vykouzlí úsměv. „Můj agent mi právě sdělil, že mi Bandini nabízí smlouvu na další sezonu.“

Aha, už chápu.

Zase mi vypálil rybník a ani k tomu nepotřeboval sirky.

Přinesu Santimu smoothie a postavím ho na stůl vedle posilovací lavice. Ten decilitr zelené šťávy se mi vysmívá a představuje důkaz, že kuchyň není a ještě dlouho nebude moje parketa. Zbytek šťávy pořád ještě odkapává ze stropu. Takový svinčík. Samé srandičky a hrátky, až z toho zapomenou nasadit na mixér víko a jeho obsah vyšpláchne a postříká všechno kolem, včetně mých vlasů a oblečení.

„Nemusíš mě obskakovat. Měla by ses jít bavit, protože se domů chvíli nevrátíme.“ Se zamručením vzepře činku.

„Chci být užitečná, abych neměla pocit, že tě využívám kvůli bydlení zadarmo.“ Hraju si s rukama, zatímco on počítá zdvihy činky a tichem se nesou jen jeho hluboké výdechy.

Všechny cvičební pomůcky se pod stropními světly oslnivě lesknou – jasný doklad jeho oddanosti formuli 1. Jeho nový domov je jako nebe a dudy ve srovnání s pokojem, v němž jsme společně vyrůstali. Tady má šest pokojů, soukromou tělocvičnu, malý kinosál a bazén olympijských rozměrů. Neuvěřitelných šest set čtverečních metrů.

Povzdechne si. „Na penězích už nesejde.“

„Jo, já vím, ale chci se trochu osamostatnit. Nemůžu žít navěky ve tvém stínu.“ Cítím nutkání začít si omotávat vlasy kolem prstu, což je můj oblíbený tik, ale ovládnou se.

Asi nikdy nevyženu z hlavy absurdní počet nul na jeho účtu. Jeho první výplata od F1 mi zaplatila kompletní studium na vysoké. Nechtěl nic slyšet.

Santi při podepisování šeku ani nemrkl, jako by počítal s tím, že když to dotáhl takhle daleko, všechny nás teď zabezpečí, což je trochu přehnané. Oceňujeme, co Santi dělá. Jeho snaha pomáhat, jak to jen jde, pramení spíš z touhy po smysluplnosti než z toho, že by se cítil být zavázán.

Když jsme byli menší, naši rodiče měli dvě práce a šetřili každý drobak na Santiho závodnickou kariéru. Táta jako vedlejšák opravoval motokáry, máma o víkendech uklízela domy. Na rozdíl od zazobaných „děti svěrenec-kých fondů“ ve světě F1 patří moji rodiče do střední třídy, když se daří. Santi si vybudoval jméno sám, bez finanční podpory a slavných příbuzných. Konečně má sponzory, kteří věří v něj a jeho schopnosti. Jeho život je tak jednodušší a závodění mnohem zábavnější.

„Chci, abys se mnou letos jezdila na závody. Můžeš ten rok využít k rozmyšlení, co chceš dělat dál. Navíc to bude sranda, protože je to naše šance konečně cestovat spolu.“ Zpoza činky se na mě přihloupale usměje.

Santi má příležitost splnit si svůj sen stát se špičkovým jezdcem F1 za Bandini – nejlepší tým v tomhle sportu. Jezdit za něj je sen každého závodníka. Neváhala jsem ani vteřinu, když mi nabídl, ať ho na pár týdnů doprovázím, protože můj velký bratr je v podstatě superstar.

Jistě, dotklo se mě, že tuhle novinku vybalil na mé promoci, ale přenesla jsem se přes to, protože měl pádný důvod zabránit tomu, abychom se to dozvěděli z internetu nebo zpráv.

Na rozdíl od jiných sourozenců mi nevádí podělit se o světla reflektorů.

Většinou.

„To беру. Tvoje asistentka mi poslala informace o všech cestách a rezervacích.“

Především je nezvyklé, že nějakou asistentku má. Stará se o rezervace ubytování v hotelech, pravidelný přísun potravin nebo zajišťování sponzorů.

„Vzala sis tu kameru, co jsem ti sehnal?“

Nevím, jak mu oplatit jeho velkorysost, obzvláště tyhle drahé dárky. V jednom kuse mi něco kupuje i přesto, že platí i všechno ostatní. Poslední dobou se zmítám mezi pocity viny a vděčnosti.

„Ano, ještě jednou děkuju. Už mám všechno nastavené a nemůžu se dočkat, až začnu vlogovat. Už jsem si koupila i ruční stativ na natáčení věcí kolem F1.“ Usměju se na něj.

Neztrácí ani vteřinu. Zvedá činku a přitom si se mnou dál povídá. „Nemůžu se dočkat, až ty videa uvidím. Máš už všechno sbalené?“

„Ano, tati. Všechno jsem si nachystala už před dvěma dny, jak jsi chtěl.“ Protočím panenky.

Uchechtne se a podívá se na mě svýma mandlovýma očima. „Doufám, že nebudu muset tenhle přístup snášet

celej rok. S tím tvým pubertáckým rozpoložením neudr-
žím tempo.“

„Jsi o rok starší, tak si s tou *pubertou* dej pohov. Problém s přístupem patří minulosti, protože mi už není patnáct, ale třiadvacet.“

Drží činku o něco déle, až mu začnou cukat svaly. *Fajn. To má za to, že si nevidí do pusy.* Na každém kroku ho budou pronásledovat filmaři, tak si musí dávat pozor na to, co říká.

Zvedne se a otře lavičku. Takový prostě je – důsledný, pořádný a zodpovědný. Slušný člověk po sobě utře náčiní a vrátí všechno na své místo, zatímco někdo jako já do posilky ani nejde.

Zatímco Santi je spolehlivý a cílevědomý, já mám dobré úmysly, kdežto skutek utek. Životní rozhodnutí svého bratra respektuju, ale momentálně jsem v jakési přechodné fázi. Takže teď trochu procestuju svět, líp poznám samu sebe a dospěju. Moje rodina ví, že se nakonec budu muset nějak rozhodnout. A to s největší pravděpodobností udělám. Ale stejně jako dobré víno musím i já dozrát.

Moje *dozrávání* obnáší usrkávání drinků u bazénu, zatímco Santi měří své síly se soupeři v jednadvaceti závo-
dech po celém světě. Ne, dělám si legraci. F1 miluju, takže mu budu fandit na každém kroku a při každém otočení volantem. Však chápete, jak to myslím.

S bratrem jsme jako děti dělali všechno společně. Zá-
vody na motokárách byly naší rodinnou aktivitou, takže nikoho nepřekvapilo, když se stal jezdcem F1 – to všechno v rekordně nízkém věku jednadvaceti let. Nedokážu si ani představit, jaké uspokojení musí Santi prožívat, když si Bandini uvědomuje jeho potenciál a dokáže na něm vy-
dělávat. Nový kontrakt posílí jeho životní vášeň a otevře novou kapitolu jeho závodní kariéry.

Můj velký bratr má talent a vnitřní motor. Trefná charakteristika.

V Santiho posilovně učiním slib.

„Slavnostně přísahám, že budu hodná.“

Svráští obočí. „Nejsem si jistý, jestli víš, co to slovo znamená.“

Vrhnu na něj zlobný pohled.

Zahihňá se. „Dělám si legraci. Ale víš přece, co se říká o nejmladším sourozenci.“

Protočím panenky. „Přísahám, že jsem se do průšvihu dostala jen jednou –“

„Jednou?“

„Dvakrát. Nanejvýš.“

Jemně do mě šťouchne a já se zasměju.

Hodinu nato dorazí naši rodiče na nedělní večeři. Do nosu mi vnikne vůně máminy domácí paelly a na jazyku cítím sangriu. Oba září, když jim se Santim líčíme své plány na závodní sezonu. Překypují hrdostí a štěstím.

„Všechna ta dřina, ty roky, kdy ses prokousával výš a výš, se vyplatila. Dotáhl jsi to až mezi nejvyšší elitu. Všichni víme, jak to bylo náročné. Musel jsi tomu hodně obětovat, ale tak to zkrátka chodí. Jsme na tebe pyšní.“ Táta nakloní sklenku a usrkne si.

Naši rodiče s oblibou sdílí své uznání za všechno, co Santi dělá od podpisu obří smlouvy s Bandini. Třeba to, že splatil zbytek jejich hypotéky, založil jim spořicí účet a poslal je na dovolenou. Další činy nesobeckosti.

Projede mnou neovladatelná vlna žárlivosti na jeho schopnost postarat se o rodinu. Dohání mě nejistota pramenící z toho, že nikdy nebudu tak úspěšná jako on, ať dělám co dělám. Samozřejmě že mám radost z toho, co dokázal – nemůžu říct, že ne –, ale znervózňuje mě, že v ničem nevynikám tak, abych se s ním mohla měřit.

„Už se nemůžeme dočkat, až budeš závodit tady doma a seznámíš nás se všemi z tvého nového týmu.“ Máma spráskne ruce, což je gesto, které od ní ráda kopíruju. Pod světlem lustru v Santiho pokoji jí svítí oči a hnědé vlasy jí splývají kolem hlavy.

Santi se na rodiče usměje. „Moc se těším, až budu zase závodit ve Španělsku. Závodit doma, tomu se nic nevyrovná.“

Na to si připijeme.

„Je skvělé, že ho budeš doprovázet a dělat mu společnost. Když někdo pořád takhle cestuje, musí mu být smutno. Navíc budeš mít svůj vlog,“ dodá máma mezi sousty.

Jsem ráda, že mě začlenila do hovoru. Podporuje celé moje snažení a posílá mi všelijaké články a videa o tom, jak se prodat a vybudovat si posluchačskou základnu.

Nemám v plánu doprovázet ho jen tak bezúčelně z jedné země do druhé. I když se vlogování nemůže rovnat řízení nejrychlejších a nejdražších aut na světě, moje nápady mají pro mě význam.

„Všechno můžu nahrávat, protože mi Santi koupil kameru. Snad při cestách někoho potkám a navážu nové kontakty, abych měla co dělat, když bude mít Santi práci.“ Zvednu bradu na znamení sebedůvěry, jíž se mi v té chvíli zrovna moc nedostává.

„Jsme šťastní, že jedeš s ním. Máma a já o tebe máme starost a doufáme, že si najdeš svou cestu. Vystudovala jsi umění komunikace, tak toho využij.“ Táta si rukou pročísne své šediny. Nemám mu to za zlé, myslí to dobře, ví, jak dopadl můj poslední pokus postavit se na vlastní nohy. Jeho slova ve mně i tak probudí pochyby a vím, že nebude snadné je zahnat.

To ale teď musí počkat.

„Santi má štěstí, že se mu život vyvrbil podle jeho představ. Ve čtyřiaadvaceti je hvězda. Mně je teprve třiaadvacet, takže na mě svět ještě čeká.“ Blýsknu po rodičích úsměvem a zakážu si myslet na to, že bych je mohla zklamat.

„Prošel jsem s Mayou pár základních pravidel, aby se vyhnula potížím. Chraň bůh, abych ji přistihl na podlaze v koupelně opilou a v slzách za zvuků písně od Jonas Brothers.“

Mrsknu po Santim látkový ubrousek. „To se stalo jenom jednou! Měla jsem narozeniny a oni zrovna oznámili, že se dávají znovu dohromady. Byla jsem z toho naměkko, chápeš? Při umývání rukou na mě zaútočily všechny city najednou.“

Všichni u stolu se uchechtnou.

„A taky jsem jí řekl, ať nedává kameru náhodným kolemjdoucím. Víme, jak to dopadlo minule.“ Santiho oči jiskří humorem.

Odolám nutkání protočit panenky. „Jak jsem měla tušit, že mi nějaký chlap zdrhne s telefonem, když jsem ho požádala o fotku? Kdo by něco takového udělal? To jde proti všem etickým kodexům, jaké byly kdy napsány.“ Abych byla spravedlivá, musím dodat, že některé situace jsou důsledkem toho, že jsem ve špatný čas na špatném místě a důvěřuju pochybným lidem.

„Člověk bez morálky, ten by přesně něco takového udělal. Na tyhle typy by sis měla dávat pozor, až budeš pryč. Lidi by měli víc chodit do kostela,“ prohlásí máma a pokřikuje se, aby svým slovům dodala důraz.

Máma si myslí, že náboženství vyřeší všechno. *Bůh žehnej jejímu srdci.*

Rodinná večeře pokračuje a já si ji užívám. Už se nebavíme o mně a já jsem za to vděčná. Nikdo nechápe, jak těžké je neustále se snažit vyrovnat se svému bratrovi. Ne

že bych to chtěla, ale nemám na vybranou. Kráčí mílovými kroky od úspěchu k úspěchu a já za ním jen trapně cupitám. Hodlám ale odložit veškerou negativitu stranou a užít si cesty, které máme v plánu.

Víte, co je totiž horší než stěžovat si na svého velkého bratra?

Stěžovat si na velkého bratra, který je za každých okolností tak zatraceně dokonalý.

KAPITOLA DRUHÁ

Noah

Přehodím si přes hlavu polštář, aby na mě oknem ne-
svítlo ranní světlo. Vedle mě zašustí peřina a teplá ruka
nahmatá můj penis.

„Měla by sis sbalit věci a jít,“ ukážu na dveře a dru-
hou rukou si dál držím polštář na obličej. *Hlavně žádný
konflikty.*

„Ty mě vyhazuješ z postele, když držím v ruce tvýho
ptáka? Před třemi hodinami jsme měli sex.“ Marně se
snaží skrýt, že tomu nemůže uvěřit.

Je chytrá a má pamatováka na časové údaje.

„Jo. Včerejší noc byla fajn, ale musím vstávat na tré-
nink. Díky, užil jsem si to.“

Strhne mi polštář z obličeje a já spatřím energickou
rozčepýřenou blondýnu s rozmazaným make-upem. Ucu-
lím se nad dobře vykonanou prací.

Očima po mě vrhá dýky a jízlivě se usmívá. „Jsi přesně
tak neuvěřitelný, jak se o tobě říká. To se ke každému
chováš jako kretén?“

Párkrát zamrkám. Nemám náladu na tyhle řeči. Oproti
včerejší noci dost velkéj obrat. *Zajímavý.*

„Jsem rád, že mě moje pověst předchází. Ty už jsi svou
návštěvu přetáhla, tak koukej, ať jsi pryč, než vylezu ze

sprchy.“ Nemá cenu zůstat v posteli. Vstanu, pták mi volně visí a nastavím jí svůj holej zadek. Zírá s otevřenou pusou, když jí zavřu dveře před nosem a ukončím naši debatu. Obvykle jsou pryč, než vylezu ven.

Radši si dopřeju dlouhou sprchu, abych se s tou blondátou buchtou nepotkal. Amber? Aly? Nemám po-nětí – všechny mi splývají dohromady a představují jednu bezmyšlenkovitou píchačku za druhou. Se začátkem nové sezóny už teď nebudu pít jako včera. Musím být při smyslech, abych dělal radost sponzorům. Beztak nemám ve zvyku se opíjet, protože se musím udržovat v nejlepší fyzické formě.

Jsem koneckonců jeden z nejlepších jezdců formule 1, takže si musím držet image.

Abych odpověděl na otázku té bučky: jsem kreten. A ani se nesnažím to skrývat. Lidi jako ona se nevyspí s někým jako já v naději, že se po dobré šoustačce přitulí a budou si říkat sladké nesmysly. Ani netuším, kde se všechny tyhle ženský berou. Po pořádné píchačce jsou najednou jako na jehlách a všelijak mi nadávají. Nemůžu si pomoci. Prostě jedu podle pravidla „ošustit a opustit“. Všechny ale vědí, do čeho jdou, šikují se v nočních klubech a slintají mi na polobotky od Gucciho, jen aby dostaly příležitost se mnou odejít domů. Využívají mě úplně stejně jako já je. Jde jen o bezvýznamný šoustání, abych vypustil páru.

A já mám páry dost.

Před pár týdny najalo Bandini jako druhého jezdce Santiaga Alatorreho. Z mého soka je tak teď můj kolega. Povrchní malej sráč, co jde do všeho na plnej plyn, nehledě na následky. Dokážu respektovat skutečnost, že dobře jezdí, ale musí se toho ještě o tomhle sportu hodně naučit. Čeká ho hromada lekcí, které mu rád udělím. Jako

třeba kdy ubrat plyn, jak se omluvit za málem smrtelnou bouračku a tak.

Je k nevíře, s jakou lehkostí ho Bandini přijalo do týmu navzdory naší bouřlivé historii.

A tak jsem udělal to, co by udělal každý rozumný člověk, aby si ukrátil čas během zimní přestávky. Včera v noci jsem se zhuřlák, z jednoho drinku jich bylo pět a teď mi tady nějaká holka zase vykládá, že jsem kretén. Pro některý jsem hodnej kluk. Postaral jsem se, aby se několikrát udělala ještě přede mnou – chuť, že mě to tiž vychovala džentlmena, rodiče na tom nemají žádnou zásluhu.

Za moji příšernou náladu ale žádná mrzutá blondýna nemůže. Můj vztek pramení z toho, že Bandini podepsalo smlouvu se Santiagem. Teď budu v jednom týmu s klukem, kterého nemám vůbec rád. Naše rivalita vzplanula, když mě sejmul předloni v Abú Dhabí. Z auta mi udělal vrak. Mohlo jít rovnou do šrotu. Ztracené body mě přišly draho. Santiago si tou kolizí zajistil titul a řekl bych, že kvůli tomu nemá špatné spaní.

Santiago působí klamným dojmem ledabylosti. Dokonce i v podobně vypjatých situacích si vypočítavě promýšlí každý tah na dráze, jen aby skončil na bedně. Troufalej zmrld.

Od naší srážky k němu necítím žádnou úctu, ale neobviňuju ho, jak to o mně lidi říkají. Tenkrát ano, ale po dlouhém přemýšlení jsem došel k závěru, že jsem o ten mistrovský titul nepřišel kvůli němu, ale jen kvůli sobě. Skutečným důvodem, proč ho nemůžu vystát, je to, že jsem vinou jeho zbrklosti skončil v nemocnici, a na tenhle zážitek jen tak nezapomenu.

Mám v plánu na něj být slušný, protože se k sobě musíme chovat jako kolegové. Nemusíme se poměřovat, kdo

má větší péro, a dokazovat si, kdo je nejlepší – moje ježdění mluví za všechno. Dostal pozvánku do mého týmu, stane se součástí rodiny a má šanci ukázat, co umí. Já se můžu pohodlně usadit a sledovat, jak se snaží přesvědčit, že si zaslouží ty peníze, co si letos vydělá. Bude zajímavé se dívat, kam to povede a komu z nás se bude dařit líp. Už žádné výmluvy, protože na vyrovnaném poli vyhrává ten lepší. A všichni víme, kdo to je.

Na komodě mi zazvoní telefon. *Otec*.

Uvažuju, jestli to zvednout, nebo nechat spadnout do hlasové schránky. Rozhodnu se pro druhou možnost a nechám telefon ležet, jenže se znovu rozezvoní. Otec moc dobře ví, že se vyhýbám jakémukoli vzájemnému kontaktu. Nechci protahovat nevyhnutelné, a tak to zvednu.

„Voláš, abys mi popřál veselý Vánoce?“ Přidržím si telefon u ucha ramenem a popadnu tašku do posilovny.

„Četl jsem zprávy. Bandini přijalo do týmu toho kluka. Co si myslíš? Vždyť ještě nic nedokázal.“ Z malého reproduktoru zní jeho hrubý hlas, aniž by se zdržoval zdvořilostmi.

„Taky tě rád slyším,“ poznamenám kousavě, protože kreténské geny jsou dědičné.

„Zkrať ty nesmysly, Noahu. Tohle je vážná věc, obzvlášť po tom, jak tě minule rozdrtil. Tuhle sezónu musíš být při smyslech a nepustit ho do vedení.“

„K tý bouračce se už nemusíme vracet – už je to celá věčnost. Nějakej kluk, co měl jednou štěstí, mě nerozhází.“ Zkontroluju, že ta holka už odešla, protože už se s ní nechci setkat. *Vzduch čistý*. Popadnu klíče a zamкну svůj monacký byt.

„Do tý společnosti jsem nenasypal hromadu prachů, aby ti podělali kariéru. Jestli si myslíš, že ten kluk

dostane ty nejlepší zdroje, aniž by ukázal svou cenu... pak je to politováníhodný omyl.“

Protřu si oči. „Nejdřív zjistíme, jak je na tom, než se-řveš někoho z managementu. Pochybuju, že mě znovu porazí – měl jen kliku, že jsem ztratil kontrolu.“

„Jasně že neporazí, tak to zase nepodělej. Na vrcholu kariéry se přece pod tlakem nesesypeš.“

Dík za tvou lásku, tati.

„Jo, to jsem celý já. Uslyšíme se později, čau.“ Nečekám na odpověď a zavěším.

Můj táta si s tím kreténstvím prostě nemůže pomoci, ale veřejnost ho má ráda, takže si všechny potlačované problémy schraňuje pro mě. Dosáhne svého, děj se co děj. Jeho řešení problémů obvykle zahrnuje peníze, výhrůžky a chvástání. Mým přesunem na druhou stranu Atlantiku mezi námi nevznikla dost velká vzdálenost. I s šíleným časovým rozdílem mezi Evropou a Amerikou si najde způsob, jak mě kontaktovat.

Z každého závodu, který poctí svou přítomností, se stane divadýlko. Fanoušci mě nazývají šlechticem F1, americkým princem kvůli mému tátovi, *úžasnému* Nicholasi Sladeovi, který je dodnes považován za jednoho z nejlepších jezdců v historii F1. A já mám to štěstí, že mi dýchá za krk a připomíná mi, co všechno dělám špatně nebo v čem se můžu zlepšit. Ano, nastartoval moji kariéru. Vážím si každé investice, kterou mi na mé cestě pomohl, jenže já každý víkend závodím a dokazuju jemu i všem ostatním, že ze mě bude taky legenda. Závodnický svět se hodně změnil od dob před dvaceti lety, kdy závodil on. Auta, s nimiž dnes závodím, strčí do kapsy ty hromady plechu, ve kterých jezdil on, díky čemuž tenhle sport dnešní fanoušci milují. Sport plný dramatu, rychlosti a intenzivního rizika.

Na telefonu mi pípne nová zpráva.

TÁTA

Zabookoval jsem si let do Barcelony.

Veselý zkurvený Vánoce i tobě, tati.

KAPITOLA TŘETÍ

Maya

Uplynuly tři měsíce od Santiagova podpisu smlouvy s Bandini Racing. On se připravuje na novou sezónu a já s ním bydlím a snažím se zaměstnat přípravou svého vlogu. Chci se s diváky podělit o své zážitky z cestování po celém světě. Můj počítač je nacpaný informacemi o tom, co se dá podniknout v každém městě během přípravy na závody. Dmu se pýchou nad svou prozíravostí všechno si napláňovat.

Vzduchem se line směsice výfukových plynů a leteckého paliva a já se můžu po dlouhém letu do australského Melbourne konečně nadechnout čerstvého vzduchu. Lidi z oboru nazývají Santiho první velkou cenu sezóny „venkovním závodem“, protože se odehrává mimo obvyklé evropské okruhy. Je to pro mě první závod na jiném *kontinentu*, a tak se v podstatě třesu vzrušením, když naše letadlo přistane na asfaltu.

Při výstupu z letadla mi to nedá a řeknu jedné z letušek: „brej den vespolek!“ Mým chabým pokusem o vtip se nezdá ani trochu pobavená, takže si tuhle frázi vymažu z telefonu a vstoupím do budovy letiště.

Vedu si přehled oblíbených lokálních frází pro každou zemi, kterou navštívíme, abych nevypadala jako

blbec – aspoň ne víc než obvykle. *Poznámka: zkontrolovat, které fráze zní hloupě.*

Po dvacetihodinovém letu z Madridu si protáhnou rozbolavělé nohy a svaly v nich mi poděkují za zvláštní pozornost. Santi popadne moje zavazadlo z pásu a já najdu naši limuzínu.

Vysadí nás u hotelu, v němž bydlí tým. Rozhlédnu se po elegantní hale a zaujme mě osobitý umělecký předmět, zatímco Santi jde na recepci. Svě asistentce vždycky napíše, ať zkontroluje, že máme dvoupokojové apartmá, protože je jako malý kluk a v jednom kuse něco potřebuje.

Naše apartmá vypadá moderně a svěže, v minimalistické barevné paletě a s balkonem shlížejícím na dráhu. Praštím sebou na pohovku v obýváku. Pohodlné polštáře mě prakticky celou pohltí v jakémsi vřelém objetí po dlouhém dni.

„Musím na pár schůzek se sponzory a pak dořešit věci ohledně nového auta. Zvládneš to tady beze mě?“ Podívá se na mě svýma hnědýma očima a nasadí si kšiltovku s logem Bandini.

„Jasně. Na dnešek mám stejně plány. O mě se neboj,“ zazubím se na něj.

„Vždycky se o tebe budu bát. Seš pěkný číslo.“

Vrhu po něm rádoby uražený pohled. „Není třeba používat silná slova.“

Mávne na mě přes rameno a odchází. Ještě než zavře dveře, hodím po něm polštář, ale je rychlejší a o pár vteřin mi zhatí příležitost trefit ho. Rozhlédnu se kolem sebe. Apartmá je něco úplně jiného než Santiho předchozí špeľuňky. Máme tady televizi velkou jako moje postel doma, jídelní stůl pro osm lidí a sektorový nábytek všude kolem.

Převléknu se do plavek, vezmu si kameru a vyjdu z hotelu. Cestou mi kručí v břiše, což mi připomene, že mám

něco sníst, než vyrazím do bazénu. Odpočívám a podřimuju na křesle, sluníčko mě hřeje jako teplá deka a opaluje mi pokožku. Mé tělo zmožené jetlagem mě láká dát si odpoledního šlofika, i když vím, že tohohle rozhodnutí budu později litovat.

„Dneska mám tiskovku a chci, abys šla taky.“ Santi nakráčí do mého pokoje a žuchne sebou na mou postel. Po svém tréninkovém kolečku je zpocený, ulepený a jeho špinavá kůže ostře kontrastuje s bílou příkrývkou.

„Ale jistě, klidně si v tom zpoceném oblečení na tu postel lehni. Jako doma.“ Z mého hlasu číší jízlivost.

Ignoruje mě a vezme si jeden z polštářů. Já si dāl náším make-up, svěží a lehký, abych dosáhla svého dokonalého vzhledu. Po včerejším dlouhém slunění, z něhož se vyvinul šlofik, mi pokožka jen září a vrhá odlesky do zrcátka.

Zamručí. „Noah je vůl a ty mě udržíš na uzdě. Když tam budeš, nebudu se chovat jako idiot. *Prosím*, pojď tam se mnou.“

Jeho slova mě vyruší a píchnu se řasenkou do oka. *Do háje. Existuje větší bolest než píchnout se řasenkou do oka?*

Při pomýšlení na Noaha Sladea se mi rozbuší srdce. Je sexy a ďábelsky pěkný. Má tmavé rozčuchané vlasy, které vypadají skoro černé, ostré lícni kosti, jimiž by mohl řezat led, a rty, které mu může závidět každá žena. Jeho fotky jsou všude – v reklamách i bulvárních časopisech. Měl fotku kde si vzpomenete. A to nemluvím o tom, že s ním můj bratr několikrát stál na bedně. Nejmén dvacetkrát jsem ho sledovala doma v televizi. Těžko odolat pohledu

na Noaha, jak se na pódiu ve sprše šampaňského usmívá na trofej ve své ruce.

Povzdechnu si. Noah je ten typ kluka, kterého nechcete přivést domů představit mamince. Párkrát se s ním vyspíte, než najdete kluka, kterého mamince přivést můžete, abyste ji uklidnily, že vaše divoké roky skončily. Seznam jeho bývalých holek musí být delší než můj nákupní seznam a přehled úkolů dohromady. Je nechutné a zároveň jaksi fascinující, jak moc se tohle ženám líbí.

„Víš, že seš dospělej, ne? Tak jak tě můžu udržet na uzdě?“

„Tím, že před ušima své sestry neřeknu nic sprostýho.“ Santi několikrát zamrká svými dlouhými tmavými řasami, aby mě obměkčil, a přidá ještě připitomělý úsměv. K čertu s tím jeho pitvořením. Vždycky na ty jeho klukovské finty naletím.

„Ty tvoje nevinný figle jsou příšerný. Za to tě platěj?“

Hodí mi polštář přímo do obličeje a řasenku rozmaže ještě víc.

„Hele, rozmažeš mi make-up! No dobře, půjdu tam s tebou. Ale teď už vylez z mojí postele. *Hned.*“

Vítězoslavně seskočí, protože jsem na jeho plán naletěla. Sežrala jsem ho i s navijákem.

„Uvidíme se později. Někoho pro tebe pošlu, až bude čas.“ Poklepe na telefon.

„Co bych pro tebe neudělala. Pokusím se tam neusnout, ale nic neslibuju.“

Zasměje se od srdce. „Tiskovky F1 stojí za to. Užiješ si to, uvidíš.“ Odejde s úsměvem na tváři. Netuším, jestli to myslí vážně, jelikož si mne ruce jako nějaký zloduch. A ještě k tomu ten podezřelý pohled.

Dokončím make-up, sbalím si fidlátka a můžu vyrazit. Uvaděč mě zavede do místnosti pro tiskovku, kde na mě

od stolu mává bratr. Oplatím mu široký úsměv. Zahřeje mě u srdce, když vidím, jak si plní svůj sen, oblečený do jasně červené výstroje v barvách Bandini. Po něčem takovém toužil od dětství.

Udělám rychlou fotku na své sociální síti. Nerada o ně ochudím Santiho neustále rostoucí fanklub, ale já jsem jeho největší fanynkou od našeho dětství, takže to, že můžu jezdit s ním, je ještě o hodně lepší.

Chvilí si hraju s telefonem, načež se podívám ke stolu a moje oči se setkají s Noahovýmá nádherně modrýmá očima, orámovanýmá tmavýmá řasami a zvýrazněnýmá stejně tmavým obočím. Sešpulí rty a znalecky si mě prohlíží. Okamžitě se celá rozpálím, protože vidět ho naživo je vážně zážitek. Pozoruji ho a nedokážu zklidnit své srdce, bušící do žeber. *Do prdele*. Tak krásnýho kluka jsem snad ještě neviděla.

Prohrábne si rukou své husté, vzpurné vlasy. Vypadají, jako by si je takhle prohrabával celý den. Položí paže před sebe na stůl, abych mohla ocenit jeho snědou kůži a velké ruce, které ve mně probouzejí nemravné myšlenky. Noahova štíhlá svalnatá postava je na závodění ideální. Bože, dokonale svalnatá na píchání u dveří, ve sprše nebo na lince. Hlavou mi probleskují živé obrazy Noaha v kompromitujících pozicích. Celé tělo mi vrní z toho, jak se na mě Noah uculuje, a dolní polovina zjevně nechápe rozdíl mezi nebezpečím a chtíčem. Na tiskovkách se zřejmě najde víc potěchy pro oko, než jsem čekala.

Při pohledu na jeho paže si olíznu rty. Není nic, z čeho by dívky omdlávaly víc než z kluka, který svědomitě chodí do posilovny, ale tenhle kluk věnuje nejspíš víc času posilování než randění. Všimne si mé reakce a mrkne na mě. Z jeho pozornosti mi zrudnou tváře, čímž je moje zaujetí ještě zřejmější. *Nápadnější už být nemůžeš?*

Přival frustrace odploví představy jeho rtů na mých a jeho rukou v mých vlasech. Jak proboha svatýho přežiju sezónu v blízkosti někoho, kdo vypadá takhle?

Bůh má krutý smysl pro humor. Zrovna když jsem slíbila, že budu hodná, chce, abych padla rovnou do náruče ďábla. Muži jako Noah jsou stvořeni pro hřích.

Přinutím se pohlédnout jinam a zaměřit se na něco zajímavého v místnosti. *A hele, muž středního věku si nastavuje mikrofon. Strhující podívaná.* Tentýž muž se na mě zahledí a pak zamručí něco ve smyslu, že by na tiskovku neměli pouštět sexy buchy.

Z Noahova hřmotného smíchu mi běhá mráz po zádech. *Odkdy zní smích sexy?* Mé tělo ho odmítá ignorovat a oči se na něj chtějí nalepit jako na magnet. Udržím se, protože ho nechci vodit za nos. Jsem ale celá napjatá, takže si ani nemusím dávat pozor na držení těla – nikdy nebylo lepší.

Můj zájem o reportéra pomine, jen co začnou ze všech stran padat otázky. Každý z novinářů touží přihodit nějakou pikantnost a už se zase natěšeně hlásí, když skončí jedno kolo otázek.

Jedna otázka mě přiměje přestat projíždět instagram. „Co vy dva děláte pro to, abyste předešli další situaci z Abú Dhabí?“

Bože můj, už zase? To nemají nic pikantnějšího?

Noah je zjevně téhož názoru. Jeho hluboký povzdech prostoupí celým davem a získá si mou pozornost.

„Vážně se chceme vracet k závodu starému dva roky? To je pod vaši úroveň, Harolde. Najděte si nějaké nové drama, protože tyhle vaše otázky už mě nudí.“

Ukáže se, že Harold je ten reportér, na něhož jsem předtím hleděla. Nevěřicně otevřu ústa. Noah Slade ty reportéry zná jménem? Vůbec si s nimi nebere servítky.